

DIUMENGE DE RAMS I DE PASSIÓ (B)
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
25 DE MARÇ DE 2018
Is 50, 4-7; Fl 2, 6-11; Mc 14, 1-15, 47

A mitja tarda, Jesús cridà amb tota la força: “Déu meu, Déu meu, ¿per què m’heu abandonat?”. Després, llançà un gran crit i expirà, clavat a la creu, enmig de dos lladregots, nu, humiliat, en la màxima solitud. La visió d’aquesta escena dramàtica suscita, però, germans i germanes, la fe del centurió que diu: *És veritat, aquest home era Fill de Déu.*

Jesús mor com un criminal, sol i *amb la tristor a l'ànima*, vençut pel càstig macabre de la creu. La crucifixió era la pena de mort que els romans infligien contra els qui desafiaven l'ordre i el poder constituït. No sols era un càstig exemplar pel qui la sofria sinó que tenia també la finalitat de ser un escarment perquè ningú no gosés fer el mateix. I és davant d’aquest condemnat, exhaust i desfigurat pels sofriments de la passió, que el centurió romà hi descobreix el *Fill de Déu.*

Com pot ser que Déu es mostri tan fràgil en Jesús, si és el creador de tot, el Senyor de l'univers (Gn 1, 1; Ag 1, 2)? Si va treure *amb mà forta i amb braç poderós* el poble d'Israel de l'esclavatge d'Egipte *en mig de senyals i prodigis* (Dt 26, 8)? Déu és fràgil perquè, per amor, ha disposat que Jesús pregués damunt seu les nostres fragilitats, les de tota la humanitat, per alliberar-nos-en.

També des del punt de vista de la religió jueva, la crucifixió de Jesús era vista com un descrèdit, perquè tot crucificat era considerat com un maleït de Déu. Ho diu, efectivament, l'Escriptura: *tot home penjat en un patíbul és un maleït de Déu* (Dt 21, 2). Com pot ser que Jesús, sigui *un maleït de Déu*? Perquè Déu li va posar al damunt la maledicció que mereix tot el mal del món perquè la transformi en benedicció a favor de tota la humanitat. Sant Pau ho diu així: *Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora* (2C 5, 21).

Sí. El misteri de la creu de Jesús qüestiona totes les concepcions religioses. Per això sant Pau podrà dir, en un altre lloc, que *el Messies crucificat és un escàndol per als jueus i una niciesa per a les altres nacions i cultures* (1C 1, 23).

Déu paradoxalment mostra la seva feblesa i la seva força en la creu. La *niciesa i la feblesa de Déu* és per als cristians, *poder i saviesa de Déu* (1C 1, 25). Fins al punt que la *niciesa i la feblesa de Déu* que trobem en la creu de Jesús, ens fan reinterpretar la imatge del Déu veritable, que és fort en la feblesa, que mostra la seva força en la creu, que mostra una *saviesa superior a la saviesa humana*. La crucifixió de Jesús és la gran manifestació de Déu, que ens ensenya la seva manera de ser i la manera com nosaltres hem de viure i actuar. La creu tira per terra totes les expectatives humanes que esperarien que Déu es manifestés amb signes creïbles de poder i amb arguments persuasiu de grans raonaments plens de saviesa humana. I no és així. La gran manifestació de Déu i la gran saviesa de Déu és Jesús crucificat, *escàndol* per a uns a causa de la seva impotència i del càstig exemplar al qual va ser condemnat. I *niciesa* per als altres perquè d'un executat en la creu no en pot sortir cap *saviesa eloqüent ni cap projecte de futur*. Als ulls de molta gent, la feblesa és vista com una cosa inútil, de la qual no en pot sortir cap bé: cal la força i el poder, cal el prestigi i l'eloqüència. I, en canvi, Déu ens mostra la seva saviesa i la seva força en la creu de Jesús. Per això, amb el centurió, els cristians testimoniem que *aquest home crucificat és Fill de Déu.*

L'estultícia i la feblesa de Jesús a la creu són el signe d'una realitat nova, que revela Déu d'una manera inaudita. Ja no podem buscar Déu en la llunyania de l'Olimp, ni en les imatges filosòfiques se n'han fet. La recerca de Déu, de l'únic Déu que hi ha, ha de passar pel Crist crucificat. Ell és el criteri definitiu per trobar Déu (cf. J. Tolentino Mendoza, La fragilità di Dio: L'OR, 22-23.1.2018, p. 4). Per aquesta raó, tots els crucificats del món, tots els qui sofreixen d'una manera o altra, tots els qui malviuen en la pobresa i la marginació, tots els qui estan confinats en camps de refugiats o en presons, els qui travessen la Mediterrània amb pasteres, tots aquests i els qui se'ls poden equiparar són camí cap a Déu perquè el Crist s'uneix a ells compartint la seva creu.

La passió segons sant Marc proclamada avui mostra que la paradoxa de la creu suscita la fe en Jesús i ofereix la clau d'interpretació de la història.

El cos de Jesús, ple de ferides pels assots i la crucifixió i exhaust després d'expirar, prepara la construcció del *temple no fet pas per mans d'home*, que serà el seu cos ressuscitat, tal com ell havia anunciat i que, segons que hem pogut sentir, havia servit com una de les acusacions per a la seva condemna. Aquest nou *temple* espiritual posarà fi al *temple* de pedra que hi havia a Jerusalem. Per això, com deia l'evangelista, en el moment que Jesús expirà, *la cortina que tancava el santuari* del temple de Jerusalem *s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix*. Des d'aquell moment el nucli més sagrat del temple, el Sant dels Sants, quedà obert com a símbol de què tothom, tots els pobles, tenen accés lliure a Déu. Des la mort i la resurrecció de Jesús, el Sant dels Sants és el seu cos glorificat. Perquè *és Fill de Déu*.

La passió de Jesús es fa sacramentalment present en l'Eucaristia que ell va instituir a l'inici del seu camí de lliurament a la passió i a la mort. En la celebració eucarística, tenim accés al nou Sant dels Sants: el cos i la sang del *Fill de Déu* crucificat i lliurat a l'Església per la salvació del món.